

Poprvé...

Plamínek přeskočil ze sirky na hromádku suchého roští a za chvíli už olizoval přihozené smrkové dřevo. Seděli jsme s Kikynou v trávě, pozorovali oheň v jeho divokém tanci a občas ho povzbudili přihozeným polínkem. Tuhle bohubilou činnost si vzala na starost ona - rozdělat oheň zcela jistě neumí, proto jsem ji ani nenechal se o to pokusit, ale ládování dřeva do ohniště ji evidentně bavilo. Pobíhala neustále okolo, sebrala kdejakou větvičku či šišku a šup s ní do plamenů. Až jsem ji musel občas krotit, neboť se teprve smrákalo, noc byla ještě celá před námi a topivo mizelo závratným tempem. Právě slunce, chystající se k polibku s horizontem, mě vytrhlo z přemýšlení a připomělo, že je také načase připravit pelechy na spaní a kousek toho žvance. Syčení smažené klobásky na pánvi jsem utnul dávkou fazolí z konzervy, zamíchal budoucí ňamku a postavil vodu na čaj. Ano, slyšíte správně - čaj. Kiky totiž nepije. No, ale přiznávám se, že já si čajíček v plecháčku, tajně aby neviděla, dochutím rumíkem, který mám pro tyto účely zašitý ve žracáku.

Rozhodil jsem svůj dekáč s jejím péřákem na place pod smrkem, který už Kiky mezitím dokonale vyčistila od veškerého větrovstva a šiskovstva, a svalil se na něj. Fazolky začínaly dráždit mé čichové buňky, světla ubývalo, ptačí koncert pomalu šel do finále a mě bylo neuvěřitelně skvěle na duši. Částečně proto, že jsem byl venku, ale hlavně proto, že tu se mnou byla ONA. Jako kdyby tušila, že na ní myslím, zahodila klacek, kterým doteď šťárala ve žhavém popelu pod pánví a rozběhla se ke mě. Skočila na mě tak prudce, až jsem se bolestí schoulil do klubíčka. Přišlo jí to strašně k smíchu a rajtovala na mě jak na kobyle tím víc, čím víc jsem se bránil. Shodil jsem ji ze sebe, zalehl ji tak, že se nemohla ani hnout a zahájil odvetný útok. Před smrtí ulehtáním jí zachránilo syčení vařící se vody prskající na rozpálený kámen. Hodil jsem do ešusu sáček čaje a k velké radosti našich prázdných žaludků jsem doklohnul i fazole. Seděli jsme na zemi, pánev na plochem šutru mezi sebou a bagry svištěli sem a tam jako by to byl náš poslední gáblík v životě.

Snad abych ji nějak zabavil, snad abych vypadal důležitě, snažil jsem se vše co děláme nějak komentovat a když jsme zrovna nic nedělali, komentoval jsem zase to, co neděláme. Když to vyjádřím správnými slovy, tak jsem prostě imrvére mlel pantem. Jí to ale bylo fuk. Vypadala sice, že mě poslouchá, ale opravdu tak jen vypadala. Když už totiž občas něco vesele prohodila, rozhodně se to netýkalo tématu. Postupně ale bylo z jejího hlasu cítit, že elán a radost se z něj vytrácí úměrně s rostoucí tmou. Když černý samet neprodyšně zahalil celé okolí, byla už nalepená na mém boku a ani nedutala. Na návrh, že tedy zalehnem a čaj si vypijem ve spacáku, už reagovala pouze souhlasným tichým kývnutím.

Mozol už dávno svítil za obzorem na cestu někomu jinému a jeho práci začal pomalu přebírat měsíc. Šplhal výš a výš a jeho studené světlo zvolna skrz smrkové větve ředilo okolní tmu. Leželi jsme každý ve svém spacáku, přikryti jednou celtou a mlčeli. Ticho trvalo už dlouho, ale nebylo to na škodu. Koukal jsem na hvězdy nad sebou a přemýšlel o všem možném. Nejvíce však o tom, jestli to s tou Kikynou opravdu nepřeháním, zda neměli všichni pravdu, když říkali, že na ní moc tlačím. Ale já neměl pocit, že bych něco uspěchal. Je to přeci velká holka a jednou to přijít muselo. Tak proč ne zrovna dneska, když je taková krásná teplá noc ... ? Z úvah mě vytrhla její ruka, která vyjela ze spacáku a chytla mě kolem krku. I přes vrstvu peří jsem cítil, jak se ke mě mačká a hlavně jak se chvěje. Zimou či strachy? Těžko říct, mě rozhodně chlad ještě nedohnal ale kdoví, jak mu dokáže vzdorovat ona. Nebo, že by se opravdu bála? No možné to je, uvažuji v duchu, vždyť je to její první noc pod širákem. Vzpomněl jsem si na své začátky v lese, kdy mi také bylo ouvej a představa, že každý stín se po mě sápe byla doprovázena tisícem strašidelných nevysvětlitelných zvuků.

Ptal jsem se jí snad dvacetkrát jestli nemá strach a nechce to vzdát. Představa balení a cesty noční tmou nebyla sice moc příjemná, ale pokud by bylo nejhůř, nedalo by se nic dělat a vyrazili bysme k domovu. Nepřiznala však nic. Prostě neodpovídala. Ležela ke mě přilepená jak klíště, rty pevně semklé a nevydala ani hlásku. Sledovala větve kývající se jí nad hlavou, co chvíli se její hlava otočila za sebemenším šelestem a v očích se jí při tom vždy zaleskl odraz dohořívajícího ohně. Přihodil jsem ještě trochu dřeva, opatrně, abych ji nevyplašil a oheň opět ožil a osvětlil okolí. Stíny jakoby se rozhýbaly v rytmu plamenů, vyskakovaly do výšky, aby se za okamžik plazily v trávě při zemi a Kiky najednou vyskočila také. Seděla s nohama ve spacáku, rozhlížela se na všechny světové strany a při pohledu na její výraz mě napadlo, zda to není její poslední noc pod hvězdami. Jsem zvědavý, zda dokáže příště překonat hrůzu, která se jí teď zračila v očích. Abych jí trochu uklidnil, políbil jsem jí na čelo, položil si její hlavu na rameno a začal jí vyprávět příběhy z vandrů. Střídal jsem zážitky své s příběhy vyčtenými z fancáků kamarádů, zvěsti vymyšlené i pravdivé, hlavně však co nejméně strašidelné. Vynechával jsem záměrně všechny ty lesní příšery, Čučky, Šmejdu a raději i Pajdu s Fabiánem, přestože příběhy o nich patří k těm lepším. Čas utíkal, měsíc štrádoval svou pouť od obzoru k obzoru a její hlava pomalu těžkla, až se zvolna svezla na mou hrud'. Dopnul jsem jí opatrně zip spacáku až ke krku a otočil se na druhý bok. Poslouchal jsem její klidné oddychování, zpozorněl při každém jejím zavrtění a přemožen únavou a "čajíčkem" jsem pomalu odcházel za ní, do světa snů.

Když jsem ráno procitl, trvalo mi chvíli, než jsem si uvědomil kde jsem. Až sluneční paprsky snažící se prodrat skrz má, stále ještě slepená víčka, mi oživily paměť. Jen tak poslepu zašmátrám rukou po sousedním spacáku, aby Kiky nepřišla o svůj první východ a vyskočím, jako kdybych ležel na mraveništi zrzavých neřádů - spacák je prázdný! Rozhlídnu se kolem a

Poprvé... + Ku příležitosti

Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi + Pavla Slepíčková - Pavlís
Pátek, 28 Prosinec 2007 04:00

rázem se mi uleví. Sedí na lavičce za smrkem, houpe si nohama, spokojeně něco usrkává z kouřícího hrnku a zakusuje k tomu buchtu od maminky. Dlouho ji jen tak tiše pozoruji a jsem na ní hrdý, protože navzdory všem škarohlídům a sejčkům přespala pod širákem!!! A přežila to!! A teď už má dokonce úsměv na tváři! Takže jí dnes můžu slavnostně zapsat do cancáku první "vandr" a doufám, že snad nebude příliš vadit, jak to bylo blízko. Jen pod starým smrkem v rohu naší zahrady. Vždyť té mojí holce budou zítra tři roky a někde se přeci začít musí!

Martin Šlápota - Šlápi

Trapsavec 2007

Ku příležitosti

Ku příležitosti
žloutnutí listů
sešlost tuláků
chycených v
pavučinách času
v prochozených
kanadách zebe
vlaštovky opadaly
dráty jsou holé
nezteplalé
první sníh
šustí mezi
svršky listnáčů
zimy je do duše
tepla je do dlaně
sněží

Pavla Slepíčková - Pavlís

Trapsavec 2007